

# Radiogramofon Menuet

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:

1961 - 1965

Miejsce powstania:

Dzierżoniów, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:

wys.: 390 mm, sze.: 391 mm, gł.: 295 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i

Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane

obektu: domena publiczna. Opis

kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL

(Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne -

Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 60/V-13

SŁOWA KLUCZOWE

czas wolny, dźwięk, elektronika, fale radiowe,

fonografia, komunikacja, muzyka,

nagłośnienie, nośnik, odtwarzanie dźwięku,

prąd, PRL, propaganda, radio, przemysł,

sprzęt RTV, wzornictwo polskie



Radioodbiornik lampowy Menuet typ 6204 w latach 1961-1965 produkowały dzierzoniowskie Zakłady Radiowe Diora. To zasilana prądem zmiennym średniej klasy, siedmioobwodowa superheterodyna, zaopatrzona w pięć lamp elektronowych i dwie diody germanowe, przeznaczona do odbioru stacji radiowych oraz do odtwarzania nagrań z płyt gramofonowych. Dzięki wbudowanej antenie ferrytowej oraz gniazdom do włączania anteny zewnętrznej zwykłej i UKF, odbiornik ten przystosowany jest do odbioru fal: długich, średnich, krótkich i ultrakrótkich. Nazwa „menuet” jest nawiązaniem do francuskiego tańca ludowego i opartej na jego metrum formie muzycznej. W owalnej obudowie wykonanej z drewna, sklejk oraz fornirowanej płyty wiórowej znajdują się dwie komory różnej objętości – w dolnej umieszczono aparaturę radioodbiornika, a w górnej, płaskiej i zamykanej klapą na sprężynowej podpórce, zamontowano gramofon elektryczny GE-56 produkcji Łódzkich Zakładów Radiowych T-4 (późniejsza Fonica). Gramofon ten, dzięki zastosowaniu wkładki dwuigłowej z przetaczaniem igły, jest przeznaczony do odtwarzania, z prędkością 33 $\frac{1}{3}$ , 45 lub 78 obrotów na minutę, płyt monofonicznych normalno- i mikrorowkowych. Korpus obudowy jest węższy niż trzydzieści centymetrów, czyli niż wynosi średnica płyt długogrających (longplay). By było możliwe ich odtwarzanie, projektanci zdecydowali się na nietypowe rozwiązanie konstrukcyjne. Napęd gramofonu został przesunięty w stronę tylnej ścianki obudowy, w której dodatkowo wycięto specjalnie profilowaną szparę, tak by mieściła się w niej płyta, która, po ułożeniu jej na talerzu gramofonowym, wystaje poza obrys obudowy. Dodatkowo gramofon umocowany jest na elastycznym zawieszeniu z płyty sklejkowej, przez co drgania powodowane pracą silnika są w dużym stopniu tłumione i nie obniżają jakości odtwarzanych nagrań. Na froncie obudowy znajduje się łagodnie profilowane wycięcie w kształcie odwróconego trapezu równoramiennego. W jego lewym górnym rogu na płóciennej membranie umieszczono elektronowy wskaźnik dostrojenia. Poniżej usytuowany jest panel z centralnie umieszczoną skalą, po jej bokach dwa symetrycznie rozmieszczone przetaczniki obrotowe – prawy do regulacji barwy dźwięku oraz siły głosu, lewy do strojenia. Pod skalą znajduje się przetacznik klawiszowy do włączania gramofonu, a także wybranych zakresów fal. Na bocznych ściankach rozmieszczono dwa, połączone szeregowo głośniki magnetoelektryczne przestłonięte żaluzją. Elementy wykończeniowe, takie jak pokręta, obwódki czy klawisze, wykonano z tworzywa sztucznego barwy maślanej. Opracowanie: Filip Wróblewski